

vstupní slovo Ž 131

čtení Lk 10.25-37

kázání Adventní zvěstování je založeno ve slovech prvního biblického čtení a následující epizodě o Marii a Martě: **L 10.38–42**

Milé sestry, milí bratři, když jsem se ptala dětí, co by dělaly, kdyby k nim na návštěvu přišel Ježíš, odpovídaly moc zajímavě – třeba: Objala bych ho - kdyby chtěl.

Zeptal bych se ho, proč se nechal ukřižovat.

Poprosila bych ho, jestli může uzdravit mou kamarádku.

Chtěl bych vědět, co si o mně myslí.

Vyfotil bych si ho a dal na internet.

Advent je časem, kdy očekáváme příchod Krista. Kristus Ježíš ve svém pozemském těle k nám na návštěvu nepřijde – i když vlastně - je to o dost složitější, vždyť je tajemně přítomný v těch maličkých tohoto světa, v těch potřebných a s těmi se potkáváme a návštěvu je pozvat můžeme...a možná je to ještě jinak, doporučuju k přečtení knihu Richarda Rohra Univerzální Kristus, ze které vám kousíček ocituji:

„Důkazem, že jste křesťané je to, že vidíte Krista všude kolem sebe...Přestaňte na chvíli číst a soustředte se na nějaké vtělení Boží lásky, které můžete právě teď vidět poblíž sebe. Nesmíte se bát! Zkuste to! Věřím, že vám začíná svítat na cestu k širšímu porozumění. Cokoliv vás pozitivním způsobem přiměje vystoupit ze sebe, na vás v onom okamžiku – prakticky vzat- působí jako Bůh. Jak jinak může začít cesta? Jak jinak můžeme být poháněni kupředu, teď už ne povrchní vírou, ale vnitřním životem a vědomím? Bůh potřebuje něco, čím by nás vyvedl ven z našeho já a povznesl nás nad ně, a tak využívá zejména tři věci: dobrotu, pravdu a krásu. Všechny tři jsou schopny vtáhnout nás do prožitku spojení. Cesta k takovému

paprskovitě rozšiřujícímu se vidění se nedá vymyslet. Člověka se prostě jednou za čas zmocní vztah lásky a posvátné úcty. Nezřídka přichází pomalu, prostřednictvím prolínání, nápodoby, souznění, rozjímání a zrcadlení. Kristus je vždy dáván svobodně, nabízen jako štafetový kolík z druhé strany. Naší jedinou úlohou v tom všem je tu a tam natáhnout ruku a chopit se ho.“ Tolik americký inspirativní františkán Rohr.

Tedy my víme, že Ježíš ve svém pozemském těle k nám nepřijde, ale Kristus Ježíš jednou v plnosti dorazí. A my si z toho příběhu o Martě a Marii, který se o adventu většinou nečte, můžeme snad pro naše adventní očekávání něco odnést.

Tedy Marie a Marta. Ta druhá zmíněná měla plno práce kolem tak vzácného hosta. A taky asi kolem jeho učedníků, kteří Ježíše doprovázejí, následují a i tady je na začátku o nich řeč. Přišla nečekaná, neočekávaná a překvapivá návštěva a Marta byla celá pohlcená službou. A v tom kvapu přichází k Ježíši s výčitkou: „Pane, nezáleží ti na tom, že mě v tom má sestra nechala samotnou? Řekni jí přece, ať mi pomůže!“ Není vám to povědomé? Je vzácné Božímu slovu naslouchat, jenže je třeba taky udělat spousta dalších věcí - přichystat, uklidit, domluvit s někým, kdo nám pomůže. Proč jsem v tom tak sama? Proč jsem v tom tak sám? A to nikdo nevidí, nikomu to nevadí? Někdo to přece udělat musí... Prostě pro Martu máme pochopení. Marta v nás rezonuje. Nejen, když myslíme na naše rodiny. Nejen, když myslíme na náš sbor. Taky třeba když myslíme na domácnost, dům, kde žijeme, na naši obec. Když jsem slyšela ten příběh poprvé, podruhé, bylo mně Marty neskutečně líto a chtěla jsem se jí zastat. Kdyby Marie Martě pomohla, mohly přeci naslouchat obě!

A jak to máme s Marií? Ta v nás také rezonuje? Sedla si a poslouchala... Ale to na ni hledíme očima Marty. Kristus Ježíš to viděl trochu jinak. Marie volila dobře. Marie rozlišila, co je důležité. A nejde o to, že by host vyzvednul způsob Mariina

jednání nad to Martino. Kristus Ježíš nevynáší pokorné naslouchání Slova nad diakonií, péči o druhého. Nevyzvedá nějaké meditativní křesťanství oproti křesťanské službě a pohostinnosti.

Spíš z toho příběhu můžeme slyšet: zvažte, co je v dané situaci skutečně to jedno potřebné. Zvažte, co je dobré a potřebné pro tu konkrétní situaci. To vůbec nelze dopředu říct, nalinkovat. Když Krista potkáte v člověku v nouzi, jako ti tři na cestě z Jeruzaléma do Jericha, co je to jedno potřebné? Četli jsme v prvním čtení - nepřejít, zastavit se, slitovat se, pomoci konkrétním skutkem, stát se bližním. Někdy je třeba jednat rozhodně a odvážně. A jindy je nám zas potřeba prostě netěkat, nelozit, nedělat, naslouchat, ztišit se, nechat se oslovit.

V danou chvíli zvolila Marie správně. Rozpoznala převládající návštěvu. Ale na Martě, na té utrápené a možná i rozhořčené Martě, Kristu Ježíši moc záleží. Proto jí říká - a věřím, že ne káravě, ale spíš s láskyplným pochopením: Marto, Marto, děláš si starosti a trápíš se pro mnoho věcí. Zkus se podívat na svůj život z jiné perspektivy. Přemýšlej, jestli Tě nezneklidňuje něco, co Tě má nechat klidnou. Přemýšlej, co je skutečně třeba. Zvol si to, oč nepřijdeš.

Co si z toho podobenství o Samařanu a příběhu o návštěvě Ježíše Krista u Marie a Marty můžeme odnést my pro dnešek? S Kristem se můžeme potkat v tomto světě v Božím slovu, ve svátostech, v bližním, v těch nejpotřebnějších - to je jeho přicházení (a Rohr by šel dál a mluvil by o přírodě a umění a jakémkoli vztahu). S Kristem se také můžeme minout.

Být pozorný ke Kristovu přicházení dokud nepřijde ve své slávě a v plnosti, není až tak snadné. Žijeme v určitém napětí, nemáme být zabezdění, ale otevření tomu, kdo přichází. Máme být bdělí. Záleží na tom, co kdy zvolíme. Slyším z těch dvou příběhů, že pro život je třeba obojí. Vzácné chvíle, kdy se

člověk nevrhá po hlavě do svého poslání, do své práce, kdy prostě je tím, kdo přijímá a mnohé dostává... i ty chvíle, kdy člověk svá obdarování posílá dál, dává kus svého času, energie, myšlenek, peněz...

Věřím, že je dobré zůstat v silovém poli Samařana i Marie, právě to napětí mezi přijímáním a dáváním, pohybem a zastavením činí náš život opravdovým. Jen dobře volit. Jen vybrat to, oč Kristovým příchodem v slávě nepřijdeme.

zpívejme jako modlitbu píseň 440

přímlyvy Pane Ježíši Kriste, děkujeme, že přicházíš. Děkujeme, že v naději Tvého budoucího příchodu v slávě můžeme rozpoznávat, co je zapotřebí, i proto se teď chceme přimlouvati:

Prosíme za pokoj ve světě. Prosíme za lidi sužované válkou, nedostatkem a bolestmi. Přimlouváme se také za úplně bezbranné – staré lidi a děti.

Myslíme na rozbité rodiny a místa, kde vládne podezřívavost a nedůvěra.

Prosíme za ty, kdo jsou nemocní, osamělí, kdo se trápí prázdnotou svých životů.

Prosíme za ty, na které ve svých modlitbách rádi zapomínáme – na lidi pyšné, arogantní a přezíravé.

Prosíme za ty, kdo se nestydí ušpinit špatnou pověstí proto, aby druhému pomohli nebo nasadit sebe sama pro slabé, ohrožené, zneužívané.

Prosíme za Tvou církev, aby svědčila o Tvé věrnosti a milosrdenství a vnášela evangelium do celého světa.

Prosíme za tento adventní čas. Kéž jej prožijeme pod co nejmenším tlakem domnělých nutností, kéž Ti otevřeme. Pane, přijď!

Ve tvém jménu společně k Bohu voláme: Otče náš ... Amen

poslání

Mt 6.33-34